

Sygn. akt I C 2113/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Balcerczyk

Protokolant: Justyna Umińska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2018 roku w Zgierzu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. G. i E. S.

przeciwko J. L. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego J. L. (1) solidarnie na rzecz powodów J. G. i E. S. kwotę 4.169,47 (cztery tysiące sto sześćdziesiąt dziewięć 47/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w zakresie kwoty 318,54 (trzysta osiemnaście 54/100) złotych;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. nie obciąża pozwanego J. L. (1) kosztami procesu;
5. nadaje wyrokowi w pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygnatura akt I C 2113/18

UZASADNIENIE

W dniu 11 czerwca 2018 roku powodowie J. G. oraz E. S. wystąpili do Sądu Rejonowego w Zgierzu z pozwem przeciwko J. L. (1) o zapłatę solidarnie kwoty 5.351,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 4.520 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 831,92 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie powodowie wniesli o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania. W uzasadnieniu podniesiono, iż dochodzona kwota związana jest z zaległościami pozwanego w spłacie czynszu za dzierżawę garażu nr (...) w G. przy ul. (...), przy czym kwota należności głównej wynosi 4520 zł, zaś kwota 831,92 zł stanowi kwotę skapitalizowanych odsetek.

(pozew – k. 4 – k. 7)

Pismem z dnia 25 lipca 2018 roku powodowie ograniczyli powództwo do kwoty 5.153,38 zł z uwagi na fakt, iż pozwany jest osobą fizyczna, wobec tego należne są odsetki ustawowe za opóźnienie, zamiast odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych. Jednocześnie powodowie wniesli o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 5.153,38 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, wskazując, iż zaległości w spłacie dotyczą okresu od lipca 2014 roku do marca 2018 roku za wyjątkiem lutego oraz marca 2016 roku.

(pismo modyfikujące powództwo – k. 23 – k 30)

W dniu 14 września 2018 roku pozwany wniósł odpowiedź na pozew, gdzie uznał powództwo do kwoty 5.033,38zł. W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż powód bezzasadnie policzył wyższą kwotę czynszu za okres od kwietnia 2017 roku do marca 2018 roku.

(odpowiedź na pozew – k. 35 – k. 36v.)

Na rozprawie w dniu 18 września 2018 roku powódka oraz pełnomocnik powoda cofnęli powództwo co do kwoty 120zł. Jednocześnie pozwany uznał powództwo co do sprecyzowanej kwoty.

(protokół –k. 45)

Na dalszym etapie strony podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 marca 2014 roku E. S. oraz J. G. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarli z J. L. (1) umowę dzierżawy garażu nr (...) w G. przy ul. (...). Pozwany zobowiązał się do zapłaty czynszu w wysokości 100 zł do 15 dnia za dany miesiąc. Rozwiązanie umowy mogło nastąpić po trzymiesięcznym okresie wypowiedzenia.

(kserokopia umowy dzierżawy – k. 11 – k. 12; umowa spółki – k. 10; wydruki z (...) – k. 8 –k. 9)

Pismem datowanym na dzień 8 stycznia 2018 roku J. L. (1) złożył wypowiedzenie w/w umowy.

(kserokopia wypowiedzenia – k. 14)

W dniu 3 kwietnia 2018 roku pozwany zdał klucze od przedmiotowego garażu, zobowiązując się jednocześnie do spłaty wyszczególnionego zadłużenia za nieuiszczony czynsz, do dnia 10 kwietnia 2018 roku.

(kserokopia pisma – k. 13)

J. L. (2) jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. Nie posiada stałego źródła dochodu oraz nieruchomości, czy też ruchomości znacznej wartości. Jest on osobą samotną. Pozwany nie posiada także oszczędności czy też wierzytelności.

(zaświadczenie – k. 41; oświadczenie – k. 38 – k. 40)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych dowodów uznanych za wiarygodne, w szczególności zaś na podstawie dokumentów, które to przez żadną ze stron nie były kwestionowane.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie takie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa jest zatem aktem dyspozycyjności pozwanego, który uznaje nie tylko samo żądanie powoda, ale i przytoczone przez stronę powodową okoliczności faktyczne, godząc się tym samym na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 grudnia 2012 roku, sygn. akt I ACa 1061/12, LEX nr 1280314). Innymi słowy poprzez uznanie powództwa pozwany uznaje nie tylko samo żądanie powoda, ale też przytoczone przez niego okoliczności faktyczne, a kryteria kontroli sądu w takiej sytuacji odnoszą się jedynie do skutków prawnego uznania, a nie do okoliczności faktycznych sprawy. Jeżeli w razie uznania powództwa przez stronę pozwaną sąd uzna, iż przedmiotowa czynność procesowa nie jest sprzeczna z prawem,

zasadami współżycia społecznego lub zmierza do obejścia prawa, to obowiązany jest wydać wyrok zgodny z uznaniem powództwa, bowiem uznanie powództwa w rozumieniu art. 213 § 2 k.p.c. zakłada stwierdzenie istnienia dochodzonego roszczenia, a tym samym wystąpienie wszystkich przesłanek kreujących jego byt prawny.

Uznanie powództwa oznacza, iż pozwany uznał za zasadne samo roszczenie powodów oraz przyznał przytoczone przez stronę powodową okoliczności, w konsekwencji wyrażając zgodę na wydanie wyroku uwzględniającego powództwo. Sąd, co do zasady, jest związany uznaniem powództwa, zatem wydaje wyrok w zakresie uznania, bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Uznanie to jest jednakże poddawane kontroli Sądu, w szczególności w zakresie jego zgodności z prawem.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pozwany zawarł z powodami umowę dzierżawy garażu nr (...) w G. przy ul. (...), jak również, że pozostawał on w zwłoce z uiszczeniem należnego powodom czynszu za okres od lipca 2014 roku do marca 2018 roku za wyjątkiem lutego oraz marca 2016 roku. Pozwany uznał, zaś powództwo co do kwoty 5.033,38zł.

Roszczenie powodów w dacie wniesienia pozwu było jednak częściowo przedawnione. Przy czym, w dacie orzekania w niniejszej sprawie obowiązywały już nowelizowane z dniem 9 lipca 2018 roku przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące przedawnienia roszczeń w stosunku

do konsumentów, którym w niniejszej sprawie niewątpliwie jest pozwany (art. 117 § 2¹ k.c. w zw. z art. 22¹ k.c.).

Jak stanowi art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

Zgodnie z § 2, po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Stosownie do art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Natomiast przepis art. 118 k.c. stanowi, iż jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Przed 9 lipca 2018 roku przepis ten brzmiał następująco – jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Stosownie zaś do art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej,

tj. ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Wobec powyższego Sąd był zobligowany, pomimo braku zarzutu przedawnienia, zbadać z urzędu, czy roszczenie objęte powództwem w niniejszej sprawie jest przedawnione, czy też nie. Należy przy tym podkreślić iż sąd nie był związany oświadczeniem pozwanego o uznaniu powództwa w zakresie, a jakim roszczenie powodów było przedawnione, z uwagi na jednoznacznie brzmienie art. 117 § 2¹ k.c.

Wprawdzie istotnie ustawodawca nie uchylił § 2 art. 117 k.c. , dotyczącego możliwości zrzeczenia się zarzutu przedawnienia, jednak w ocenie sądu przepis ten dotyczy w chwili obecnej jedynie roszczeń przeciwko osobom, nie będącymi konsumentami. Względem tych bowiem podmiotów stan prawny w zakresie przedawnienia nie zmienił się,

bowiem sąd nie bierze pod uwagę przedawnienia takich roszczeń z urzędu, a jedynie na zarzut, którego mogą się oni zrzec.

W konsekwencji stwierdzić należało, iż sąd-pomimo uznania powództwa- miał obowiązek zbadania czy roszczenie powodów nie jest przedawnione. W ocenie Sądu należność dochodzona pozwem w związku z zaległością w spłacie czynszu za okres od czerwca 2014 roku do grudnia 2014 roku uległa przedawnieniu. Przedawnienie w/w roszczeń, mając na względzie treść art. 118 k.c. nastąpiło zatem z dniem 31 grudnia 2017 roku. Tym samym Sąd oddalił powództwo we wskazanym powyżej zakresie o czym orzekł w pkt 3 wyroku.

Stosownie do treści przepisu art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Natomiast zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew.

W niniejszej sprawie powodowie dwukrotnie modyfikowali powództwo. Pismem z dnia 26 lipca 2018 roku cofnęli powództwo co do kwoty 198,54zł. Natomiast na rozprawie w dniu 18 września 2018 roku powodowie cofnęli powództwo co do kwoty 120zł.

Uznając zatem zgodnie z art. 203 § 4 k.p.c. cofnięcie pozwu we wskazanym powyżej zakresie za dopuszczalne, na podstawie art. 355 §1 k.p.c., należało umorzyć postępowanie co do kwoty 318,54zł, o czym Sąd orzekł w punkcie 2. orzeczenia.

Mając na względzie powyższe Sąd zasądził od J. L. (1) solidarnie na rzecz powodów J. G. i E. S. kwotę 4.169,47zł na którą to składa się kwota należności głównej w wymiarze 3.700 zł , z tytułu nieuiszczonego czynszu za okres od stycznia 2015 roku do marca 2018 roku zgodnie z zestawieniem z k. 13, jak również kwota skapitalizowanych odsetek w wysokości 469,47 zł liczonych od dnia wymagalności każdej z należności czynszowych do dnia 28 maja 2018 roku.

Na marginesie jedynie zauważyć należy, iż jeżeli pozwany zechce zapłacić na rzecz powodów całą należność dochodzoną niniejszym pozwem, z uwzględnieniem jego modyfikacji, to może to uczynić, jednak w zakresie roszczenia przedawnionego powodowie nie mogą skorzystać z przymusu sądowego w celu realizacji swych żądań.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.p.c. zasądzając odsetki zgodnie z żądaniem strony powodowej tj. od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty.

O nieobciążaniu pozwanego zwrotem kosztów procesu oraz zwrotem nieuiszczonych kosztów sądowych, Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów procesu albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ma również zastosowanie poprzez art. 113 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010 r., nr 90, poz.594 z zm.) do kosztów sądowych.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 sierpnia 2012 r. (V CZ 26/12, LEX nr 1231638), przepis art. 102 k.p.c. wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w rozpoznawanym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, czy wręcz niesprawiedliwe. Art. 102 k.p.c. znajduje zastosowanie „w wypadkach szczególnie uzasadnionych”, które nie zostały ustawowo zdefiniowane i są każdorazowo oceniane przez sąd orzekający na tle okoliczności konkretnej sprawy. Do okoliczności tych zalicza się m.in. sytuację majątkową i osobistą strony, powodującą, że obciążenie jej kosztami może pozostawać w kolizji z zasadami współżycia społecznego. Przy zastosowaniu art. 102 k.p.c. mogą być również brane pod uwagę okoliczności dotyczące charakteru sprawy (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r., II CZ 95/12, LEX nr 1232771, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2012 r., I UZ 86/12, LEX nr 1228427). W postanowieniu z dnia 26 września 2012 r. (II CZ 100/12, LEX nr 1232760) Sąd Najwyższy wskazał, iż ocena, czy w sprawie zachodzi wypadek szczególnie

uzasadniony należy do swobodnej decyzji sądu ze względu na konieczność zapewnienia poczucia sprawiedliwości oraz realizacji zasady słuszności.

Pozwany znajduje się w bardzo trudnej sytuacji majątkowej. Jest on osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. Nie posiada stałego źródła dochodu oraz nieruchomości, czy też ruchomości znacznej wartości. Jest on osobą samotną. Pozwany nie posiada także oszczędności czy też wierzytelności. Mając na względzie powyższe, obarczenie pozwanego kosztami byłoby niesłuszne, a wręcz niesprawiedliwe, gdyż ich zasądzenie mogłoby wpłynąć negatywnie na i tak jego niezwykle ciężką sytuację finansową.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.